

Jóna Dávid

## A szilvalekvár

Valamiért be kellett mennem a kamránkba,  
Te úgy hívtad, a spájzba.  
Nem hinnéd, de újabban főzök ezt azt. Csak ha kedvem van.  
A minap tudod, mit találtam a spájzban? Persze, hogy tudod!  
Felbontatlan befőtteket, lekvárokat.  
Még Te írtad rá kézzel, hogy mi van bennük. Egres, füge, ribizli.  
Olyan szépek, öblösek azok a betűk,  
és csak álltam ott és próbáltam felidézni, hogy mikor is hozhattad,  
de semmi emlék, talán csak csendben feltetted a polcunkra...

A szilvalekváron talált dátum szerint az utolsó nyarad volt.

Itt van előttem az asztalon az üveg lekvár. A szilva.  
Cefofán szoknyácskában.  
Közben elképzellek. Azt, amikor ráírtad... hozzá az akkori mosolyod,  
mert már Te akkor tudhattad, hogy túl fog Téged élni,  
s majd, ha megtalálom, akkor újra ott leszel velem.  
Egy hideg szellő, libabőrös a karom. Te vagy, nagyfi?

A lekvárt nem nyitottam ki azóta sem. Szoktunk beszélgetni.  
Ha senki nem látja.